

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 30/2020
04.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ 10/20 од 10.01.2020. године, поднетом против правоснажних решења Основног суда у Новом Саду К бр. 1654/18 од 17.04.2019. године и Кв 751/19 од 08.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ 10/20 од 10.01.2020. године, поднет против правоснажних решења Основног суда у Новом Саду К бр. 1654/18 од 17.04.2019. године и Кв 751/19 од 08.05.2019. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду К бр. 1654/2018 од 17.04.2019. године одбачен је захтев пуномоћника оштећеног ББ, адвоката Бориса Штајнера, за накнаду трошкова на име награде нужних издатака пуномоћника оштећеног у износу од 23.625,00 динара поднет дана 12.04.2019. године као неблаговремен.

Решењем Основног суда у Новом Саду Кв број 751/2019 од 08.05.2019. године на основу члана 262. став 3. ЗКП одбијена је жалба пуномоћника оштећеног ББ, адвоката Бориса Штајнера од 25.04.2019. године изјављена против решења Основног суда у Новом Саду К број 1654/2018 од 17.04.2019. године као неоснована.

Против наведених правоснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је Републички јавни тужилац под бројем КТЗ 10/20 дана 10.01.2020. године због повреде одредаба кривичног поступка из члана 441. став 4. ЗКП у вези члана 262. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијана решења укине.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца, јер веће није нашло да би његово присуство било од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета, са решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је неоснован.

Републички јавни тужилац правоснажна решења побија због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП наводима да је првостепени суд доношењем решења којим је као неблаговремен одбацио захтев за накнаду трошкова кривичног поступка пуномоћника оштећеног ББ, повредио одредбу члана 262. став 2. ЗКП, јер је овај захтев поднет истог дана када је донета правоснажна пресуда, а наведену повреду закона је учинио и другостепени суд који је као неосновану одбио жалбу пуномоћника оштећеног.

Из списка предмета прозилази да је пресудом Основног суда у Новом Саду К број 1654/2018 од 12.04.2019. године окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, учињеног на штету оштећеног ББ, за које му је изречена услова осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 1 године по правоснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је на основу члана 258. став 4. ЗКП оштећени ББ са својим имовинско-правним захтевом упућен на парнични поступак, а на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка. Наведена пресуда постала је правоснажна даном доношења, обзиром да су се странке одрекле права на жалбу.

Из списка предмета произилази да је пуномоћник оштећеног ББ, адвокат Борис Штајнер захтев за накнаду трошкова поднео истог дана када је првостепена пресуда донета и постала правоснажна-12.04.2019. године, што значи да тај захтев није поднет до закључења главног претреса као ни до правоснажног окончања кривичног поступка.

Одредбом члана 261. став 1. ЗКП прописано је да трошкови кривичног поступка представљају издатке учињене поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка.

Одредбом члана 261. став 2. тачка 7. и 8. ЗКП прописано је да трошкови кривичног поступка обухватају награду вештаку, награду стручном саветнику, награду и нужне издатке браниоца, нужне издатке приватног тужиоца и оштећеног као тужиоца и њихових законских заступника, као и награду и нужне издатке њихових пуномоћника.

Одредбом члана 262. став 1. ЗКП прописано је да ће се у свакој пресуди или решењу које одговара пресуди одлучити ко ће сносити трошкове поступка и колико они износе.

Одредбом члана 262. став 2. ЗКП прописано је да ако недостају подаци о висини трошкова посебно решење о висини трошкова донеће председник већа или судија појединац када се ти подаци прибаве, а подаци о висини трошкова и захтев за њихову накнаду могу се поднети најкасније у року од 1 године од дана правоснажности пресуде или решења из става 1. овог члана.

Имајући у виду напред цитиране законске одредбе, по оцени Врховног касационог суда неосновано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је побијаним решењима учињена повреда одредбе члана 262. став 2. ЗКП наводима да је пуномоћник оштећеног захтев за накнаду трошкова поднео у року од 1 године од дана правоснажности пресуде, обзиром да се наведени рок односи само на достављање података о висини трошкова, а не и на право за подношење захтева за накнаду трошкова. У конкретном случају, пуномоћник оштећеног захтев за накнаду трошкова, није истакао до завршетка главног претреса, а правоснажном пресудом је одлучено да се окривљени ослобађа обавезе плаћања трошкова кривичног поступка, нити се пуномоћник оштећеног жалио на пресуду у делу који се односи на трошкове кривичног поступка, па по налажењу Врховног касационог суда пуномоћник оштећеног такав захтев не може поднети након правоснажности пресуде, јер се рок из члана 262. став 2. ЗКП не односи на могућност да се захтев за накнаду трошкова истакне, већ само да се захтев, поднет до правоснажности пресуде, прецизира у погледу података и висине трошкова.

Из напред наведених разлога Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца одбио као неоснован, а на основу одредбе 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић